

Cèsar Sainz i Bas

RECORDANT CÈSAR SAINZ I BAS

LLUÍS CERVERÓ I MARTÍ

Cèsar Sainz i Bas va morir l'agost del 1982. Era, aleshores, Secretari del XIIè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana i un dels seus més vehements impulsors al País Valencià. Nascut el 1938 a la ciutat de València, Cèsar ens deixava quan encara confiàvem de compartir amb ell un llarg camí de treballoses esperances.

Durant el període acadèmic, Cèsar fou un estudiant distingit tant a l'escola secundària com a la Universitat. Un expedient brillant li va permetre l'obtenció i el manteniment d'una beca d'estudis al llarg de tota la seva carrera universitària. Acabats els estudis de Llicenciatura el 1962, treballa com a Ajudant de Classes Pràctiques a la Càtedra de Patologia B de la Facultat de Medicina de València, en estreta col·laboració amb el Professor Vicent López Merino. Publica nombrosos treballs experimentals y clínics, i obté els títols d'Especialista en Cardiologia i en Aparell Respiratori. Per fi, deriva la seua activitat clínica devers la Cardiologia infantil i desenvolupa el seu treball a l'Hospital Infantil La Fe, de València.

Cèsar era un metge d'una provada intel·ligència. A més d'això era un home sensible, compromès i honest. En aquestes terres nostres, aqueix bagatge personal obliga a una enutjosa lluita a contracorrent d'una societat que malda per fugir de l'evidència.

Personalitat en constant debat en tots els aspectes de la seua activitat personal, Cèsar posà en les accions cíviques i culturals el mateix rigor i esforç amb què exercia les seues tasques professionals. Col·laborà al renaixement de l'Institut Mèdic Valencià i a la creació de la secció de sòcio-medicina de la Societat d'Amics del País. Fou un dels promotors al País Valencià del I Congrés de Pediatres de Llengua Catalana. Participà activament en l'àmbit sanitari del Congrés de Cultura Catalana i en moltes altres activitats locals de divulgació sanitària i conscienciació cívica.

Lúcid, responsable, crític, obligadament escèptic, la seua veu, que sabia combinar l'objectivitat del criteri amb el barroquisme expressiu, ens ha abandonat. Era, sobre totes les coses, un gran amant del seu País. Un País que maltracta els seus fills millors. Un País que necessita, per a sobreviure, homes com Cèsar.